

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

19 декември 2013 година*

„Обжалване — Жалба за отмяна — Член 263, четвърта алинея ДФЕС — Право на жалба — Процесуална легитимация — Физически или юридически лица — Акт, който засяга лично лицата — Подзаконов акт, който не включва мерки за изпълнение — Решение, с което държавна помощ се обявява за несъвместима с общия пазар — Право на ефективна съдебна защита“

По дело C-274/12 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 1 юни 2012 г.,

Telefónica SA, установено в Мадрид (Испания), за което се явяват J. Ruiz Calzado и J. Domínguez Pérez, abogados, както и M. Núñez Müller, Rechtsanwalt,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, за която се явяват P. Němečková и C. Urraca Caviedes, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: V. Skouris, председател, K. Lenaerts, заместник-председател, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, T. von Danwitz, E. Juhász, и A. Borg Barthet, председатели на състави, G. Arestis, E. Levits, Ал. Арабаджиев, A. Prechal, E. Jarašiūnas и C. Vajda (докладчик), съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 февруари 2013 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 21 март 2013 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: испански.

Решение

- 1 Със своята жалба Telefónica SA (наричано по-нататък „Telefónica“) иска да се отмени Определение на Общия съд на Европейския съюз от 21 март 2012 г. по дело Telefónica/Комисия (T-228/10, наричано по-нататък „обжалваното определение“), с което този съд отхвърля като недопустима жалбата му за отмяна на член 1, параграф 1 от Решение 2011/5/ЕО на Комисията от 28 октомври 2009 година относно данъчна амортизация на финансовата репутация за придобиване на значителни дялови участия в чуждестранни дружества C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), приведена в действие от Испания (ОВ L 7, 2011 г., стр. 48, наричано по-нататък „спорното решение“).

Обстоятелства, предхождащи спора

- 2 Член 12, параграф 5 от Закон 43/1995 от 27 декември 1995 г. за корпоративното данъчно облагане (ВОЕ № 310 от 28 декември 1995 г., стр. 37072) предвижда, че придобиването на дялово участие в предприятие, което не е установено на територията на Испания, при определени условия създава търговска репутация, която може да се амортизира за максимален период от 20 години, като по този начин се намалява данъчната тежест за приобретателя (наричана по-нататък „разглежданата схема“).
- 3 Европейската комисия приема, че разглежданата схема, която не се прилага при придобиване на дялови участия в установени в Испания дружества, представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО и поради това открива официална процедура по разследване съгласно член 88, параграф 2 ЕО с Решение от 10 октомври 2007 г., с което кани Кралство Испания и потенциалните бенефициери на тази схема да представят своите становища.
- 4 След приключване на процедурата Комисията приема спорното решение.
- 5 В член 1, параграф 1 от спорното решение се установява, че разглежданата схема е приложена в нарушение на член 88, параграф 3 ЕО и е обявена за несъвместима с общия пазар.
- 6 При все това Комисията признава, че преди откриване на официалната процедура по разследване и след изказванията на двама комисари пред Европейския парламент дала конкретни, безусловни и последователни уверения от такова естество, че бенефициерите на посочената схема са могли да имат основателни надежди относно нейната законосъобразност в смисъл, че поради липса на избирателност тя не попадала в приложното поле на правилата за държавните помощи. Поради това Комисията счела, че бенефициерите са имали оправдани правни очаквания, че помощта няма да бъде възстановявана, и поради това решила, че преимуществата, предоставени преди 21 декември 2007 г., датата на публикуване на решението на Комисията за откриване на официална процедура по разследване в *Официален вестник на Европейския съюз*, могат да бъдат запазени при определени условия.
- 7 Поради това член 1, параграф 2 от спорното решение предвижда, че разглежданата схема може да продължи да се прилага въз основа на принципа на защита на оправданите правни очаквания по отношение на придобити преди посочената дата дялови участия.
- 8 Съгласно член 4, параграф 1 от спорното решение Кралство Испания трябва да пристъпи към възстановяване на несъвместимата помощ, посочена в член 1, параграф 1 от решението, от получателите, чиито права в чуждестранни дружества, придобити в контекста на придобиванията в рамките на Общността, не отговарят на условията, посочени в член 1, параграф 2 от това решение.

- 9 Член 5 от спорното решение предвижда, че възстановяването на въпросната помощ трябва да бъде незабавно и ефективно и че Кралство Испания гарантира прилагането на това решение в срок от четири месеца от датата на уведомяването за него.
- 10 Накрая, член 6 от спорното решение гласи, че Кралство Испания трябва да предостави на Комисията определена информация и да я информира за напредъка по националните мерки, предприети за изпълнението на това решение. По-конкретно по силата на член 6, параграф 1, буква а) от него Кралство Испания трябва да предостави на Комисията списъка на бенефициерите, които са получили помощ съгласно разглежданата схема. Не се спори, че Telefónica фигурира в този списък.
- 11 През 2005 г. и 2006 г. Telefónica придобива две дялови участия, съответно в дружество, установено в Чешката република, и в дружество със седалище в Обединеното кралство, като в двата случая се възползва от разглежданата схема и тези придобивания са осъществени преди датата, посочена в член 1, параграф 2 от спорното решение.

Производството пред Общия съд и обжалването определение

- 12 В подадената на 21 март 2010 г. жалба срещу спорното решение Telefónica иска отмяна на член 1, параграф 1 от него.
- 13 С подадена в секретариата на Общия съд на 30 септември 2010 г. отделна молба Комисията повдига възражение за недопустимост на основание на член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд. Тя твърди, че жалбата е недопустима, тъй като Telefónica не е доказало нито че има правен интерес, нито че е лично засегнато от спорното решение. Telefónica представя писмено становище по това възражение за недопустимост.
- 14 С обжалването определение Общият съд отхвърля като недопустима жалбата на Telefónica въз основа на второто от двете повдигнати от Комисията възражения за недопустимост. В точка 41 от обжалването определение Общият съд приема, че Telefónica не е лично засегнато от спорното решение по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, а в точка 45 от същото определение, че това решение не може да се квалифицира като акт, който не включва мерки за изпълнение по смисъла на последната част от изречението на тази разпоредба. Поради това Общият съд отхвърля жалбата на Telefónica, без да разглежда първото възражение за недопустимост, изведено от липсата на правен интерес.

Искания на страните

- 15 Telefónica иска от Съда:
  - да отмени обжалването определение,
  - да приеме, че жалбата за отмяна по дело T-228/10 е допустима, и да върне делото на Общия съд, който да реши спора по същество, и
  - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, „направени в производствата относно допустимостта в двете инстанции“.
- 16 Комисията иска жалбата да се отхвърли и Telefónica да се осъди да заплати съдебните разноски.

По жалбата

- 17 В подкрепа на жалбата си Telefónica излага три основания. На първо място, то твърди, че Общият съд е нарушил правото му на ефективна съдебна защита. На второ място, посочва, че Общият съд тълкува неправилно член 263, четвърта алинея ДФЕС, за да постанови, че то не е лично засегнато от спорното решение. На трето място, според него Общият съд тълкува неправилно понятието за акт, който не включва мерки за изпълнение, по смисъла на последната част от изречението на същата разпоредба.
- 18 Въпросът дали с обжалваното определение правото на Telefónica на ефективна съдебна защита се оспорва се поставя единствено ако въз основа на правилно тълкуване на член 263, четвърта алинея ДФЕС Общият съд е приел, че жалбата на Telefónica е недопустима. Поради това първото посочено от Telefónica основание в подкрепа на жалбата следва да се разгледа след другите две основания, изведени от грешки при прилагане на правото, допуснати от Общия съд при тълкуване на посочената разпоредба.
- 19 Следва също да се припомни, че член 263, четвърта алинея ДФЕС предвижда две хипотези, при които физическо или юридическо лице има процесуална легитимация да обжалва акт, на който то не е адресат. От една страна, такава жалба може да се подаде, при условие че актът засяга това лице пряко и лично. От друга страна, такава лице може да подаде жалба срещу подзаконов акт, който не включва мерки за изпълнение, ако актът го засяга пряко.
- 20 В случай че спорното решение следва да се разглежда като подзаконов акт, който не включва мерки за изпълнение, както твърди Telefónica в рамките на третото си основание, няма да е необходимо последното да доказва, както то поддържа в рамките на второто си основание, че е лично засегнато от решението. Затова на първо място следва да се разгледа третото основание.

По третото основание

Доводи на страните

- 21 Telefónica твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че решенията за държавни помощи, каквото е спорното решение, включват мерки за изпълнение по смисъла на последната част от изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС.
- 22 Telefónica посочва, че решението, с което дадена схема за помощи е обявена за несъвместима с общия пазар, има пряко действие и не налага мерки за изпълнение, тъй като води незабавно до незаконосъобразност на предоставените помощи и поначало предполага задължение за съответната държава членка да възстанови тези помощи. Приетите след такова решение мерки, които може да са необходими с оглед на изпълнението на задължението за възстановяване на помощите от някои бенефициери, като посочените в член 6, параграф 2 от спорното решение и разгледани от Общия съд в точка 43 от обжалваното определение, се отнасяли само до акцесорно задължение, което не можело да постави под съмнение непосредственото действие на разпоредбите в диспозитива на това решение. Според Telefónica, ако се приемело, както смята Общият съд, че каквато и да е мярка, колкото и минимална да е тя, която държава членка следва да приеме, за да изпълни акт на Съюза, представлява мярка за изпълнение по смисъла на последната част от изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС, то много различни подзаконови актове щели бъдат автоматично изключени от приложното поле на тази разпоредба и то в противоречие с преследваната от законодателя на Съюза цел — да се улесни достъпът до Общия съд на частноправните субекти, чиито интереси са засегнати от приети от институциите на Съюза актове, които нямат законодателен характер.

- 23 Според Комисията Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че спорното решение не може да се квалифицира като акт, който не включва мерки за изпълнение.
- 24 Тъй като понятието мерки за изпълнение не е дефинирано в договорите, изглеждало логично то да се тълкува буквално, т.е. да се приеме, че то се отнася до всеки правен акт, необходим за изпълнението на друг правен акт. Буквалното значение на това понятие било равнозначно на възприетото от генералния адвокат Jacobs в точка 43 от заключението му по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, по което е постановено решение от 25 юли 2002 г. (C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677), за да посочи евентуална празнота в съдебната система на Съюза. Според Комисията от документите във връзка с работата на Европейския конвент, натоварен с подготовката на Договора за създаване на конституция за Европа (ОВ С 310, 2004 г., стр. 1) е видно, че при създаването на разпоредбата, която впоследствие става последната част от изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС, намерението на учредителната власт е било да запълни тази евентуална празнота в съдебната система на Европейския съюз. Комисията счита, че облекчаването на условията относно процесуалната легитимация по този начин отговаря на желанието да се създаде възможност за частноправните субекти да обжалват пряко актове с общо приложение, но като я ограничи до случаите, в които не е възможно тези частноправни субекти да оспорват валидността на акт за изпълнение.
- 25 Комисията добавя, че когато подзаконов акт изисква мярка за изпълнение, независимо дали става въпрос за национална мярка или мярка, приета на равнище на Съюза, съдебната защита на частноправните субекти се осигурява чрез възможността те да оспорват законосъобразността на мярката за изпълнение, като при необходимост повдигнат възражение за незаконосъобразност на основния подзаконов акт, който представлява основанието за такава мярка. Следователно не е необходимо те да имат процесуална легитимация, за да обжалват пряко основния акт.
- 26 Що се отнася до спорното решение, нямало никакво съмнение, че решение, с което държава членка се задължава да възстанови обявените за несъвместими с общия пазар помощи, изисква мерки за изпълнение. Според Комисията такова решение има за единствен адресат засегнатата държава членка и не може да създаде пряко задължение за плащане за бенефициерите. В това отношение Комисията припомня, че съгласно член 288, четвърта алинея, второ изречение ДФЕС, когато решение посочва адресати, то е задължително само за тях. Тя счита, че за да се наложи задължение на бенефициерите, е необходимо държавата членка да приеме мерки за изпълнение, с които да изиска от последните възстановяване на недължимо получените помощи. Освен това спорното решение налагало на Кралство Испания други мерки за изпълнение, освен задължението за възстановяване, като задължението да преустанови действието на разглежданата схема.

Съображения на Съда

- 27 Както посочва генералният адвокат в точки 40 и 41 от заключението си, понятието „подзаконови актове [...] които не включват мерки за изпълнение“ по смисъла на последната част от изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС следва да се тълкува с оглед целта на тази разпоредба, която, както е видно от нейния генезис, се състои в това да се избегне положение, при което частноправният субект е принуден да наруши правото, за да получи достъп до съд. Когато обаче подзаконов акт има преки последици за правното положение на физическо или юридическо лице, без да са необходими мерки за изпълнение, има опасност това лице да бъде лишено от ефективна съдебна защита, ако не разполага с възможност за пряко обжалване пред съда на Съюза, за да оспори законосъобразността на този подзаконов акт. Всъщност, когато липсват мерки за изпълнение, физическо или юридическо лице, дори да е засегнато пряко от въпросния акт, ще бъде в състояние да поиска този акт да бъде подложен на съдебен контрол,

едва след като е нарушило разпоредбите на този акт, като в хода на образуваното срещу него производство пред националните юрисдикции се позове на незаконосъобразността на тези разпоредби.

- 28 В това отношение следва да се уточни, на първо място, че когато подзаконов акт включва мерки за изпълнение, съдебният контрол за спазването на правния ред на Съюза се осигурява независимо от това дали посочените мерки са приети от Съюза или от държавите членки. Физическите и юридическите лица, които поради посочените в член 263, четвърта алинея ДФЕС условия за допустимост не могат да обжалват пряко подзаконов акт на Съюза пред съда на Съюза, са защитени срещу прилагането на такъв акт спрямо тях чрез възможността да оспорват включените в него мерки за изпълнение.
- 29 Когато изпълнението на посочените актове е от компетентността на институциите, на органите или на службите или агенциите на Съюза, физическите или юридическите лица могат да обжалват непосредствено пред юрисдикциите на Съюза актовете за прилагане, при посочени в член 263, четвърта алинея ДФЕС условия, и съгласно член 277 ДФЕС те могат да изтъкнат в подкрепа на тази жалба незаконосъобразността на съответния основен акт. Когато това изпълнение е възложено на държавите членки, тези лица могат да се позоват на недействителността на съответния основен акт пред националните юрисдикции и да дадат повод на тези юрисдикции да се обърнат към Съда, на основание член 267 ДФЕС, с преюдициални въпроси (Решение от 3 октомври 2013 г. по дело Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет, C-583/11 P, точка 93).
- 30 На второ място, както посочва генералният адвокат в точка 48 от заключението си, за да се прецени дали подзаконов акт включва мерки за изпълнение, следва да се разгледа положението на лицето, което се позовава на правото на обжалване съгласно последната част от изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС. Следователно няма значение дали съответният акт включва мерки за изпълнение по отношение на други правни субекти.
- 31 На трето място, за да се провери дали оспорваният акт включва мерки за изпълнение, трябва да се вземе предвид единствено предметът на жалбата и когато жалбоподател иска само частична отмяна на акт, при необходимост трябва да се вземат предвид единствено мерките за изпълнение, които тази част от акта евентуално включва.
- 32 Третото основание, на което Telefónica се позовава в подкрепа на жалбата си, следва да се разгледа в светлината на тези уточнения.
- 33 Както посочва генералният адвокат в точка 33 от заключението си, предмет на жалбата на Telefónica е единствено оспорването на частичната несъвместимост на разглежданата схема с общия пазар, каквато се приема, че е налице, в член 1, параграф 1 от спорното решение и в нея не се оспорва възстановяването на помощите, разпоредено в член 4, параграф 1 от него, нито другите задължения, наложени на Кралство Испания в член 6, параграф 2 от решението.
- 34 На първо място, както посочва генералният адвокат в точка 48 от заключението си, обявяването на частичната несъвместимост на разглежданата схема с общия пазар, посочена в член 1, параграф 1 от спорното решение, се отнася единствено до държавата членка, адресат на решението, в конкретния случай Кралство Испания, така че съгласно член 288, четвърта алинея ДФЕС това решение не е задължително за други лица.
- 35 На второ място, предмет на член 1, параграф 1 от спорното решение е единствено обявяването на несъвместимостта на разглежданата схема с общия пазар. Той не определя конкретните последици на това обявяване за всяко от данъчнозадължените лица, последици, които ще се

реализират в административни актове, като акт за установяване на данъчно задължение, представляващ сам по себе мярка за изпълнение, която член 1, параграф 1 от спорното решение „включва“ по смисъла на последната част от изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС.

- 36 Следователно в точка 44 от обжалваното определение Общият съд правилно приема, че мерките, които имат за цел прилагането на решението за несъвместимост, между които е и мярката, състояща се в отхвърляне на искане за ползване на разглежданото данъчно предимство, отхвърляне, което жалбоподателят също ще може да оспори пред националния съд, са мерки за изпълнение на спорното решение.
- 37 Тази констатация сама по себе си може да обоснове отхвърлянето на изтъкнатия пред Общия съд довод на Telefónica, че спорното решение не включва мерки за изпълнение.
- 38 Следователно Общият съд правилно приема в точка 45 от обжалваното определение, че независимо дали спорното решение е подзаконов акт, в настоящия случай не са изпълнени условията за допустимост, предвидени в последната част на изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС.
- 39 С оглед на всички тези съображения третото основание, посочено от Telefónica в подкрепа на жалбата му, следва да се отхвърли.

По второто правно основание

Доводи на страните

- 40 Според Telefónica Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е тълкувал твърде ограничително понятието действителен получател по схема за помощи, което е предмет на решение на Комисията, както е видно по-конкретно от Решение от 9 юни 2011 г. по дело Comitato „Venezia vuole vivere“ и др./Комисия (C-71/09 P, C-73/09 P и C-76/09 P, Сборник, стр. I-4727). Telefónica изтъква, обратно на това, което приема Общият съд в точки 24 и 25 от обжалваното определение, че важното в случая не е, че страна, действително ползвала се от съответната помощ, е сред тези, които със сигурност трябва да я възстановят, а било достатъчно да съществува опасност нейните интереси да бъдат сериозно засегнати, което би се случило, ако му се наложило то да възстанови посочената помощ.
- 41 Telefónica обаче счита, че има две причини, поради които има опасност то да бъде задължено да възстанови получените помощи, независимо от признанието от страна на Комисията, че то е имало оправдани правни очаквания. От една страна, предвиденото в член 1, параграфи 2 и 3 от спорното решение изключение от задължението за възстановяване понастоящем е предмет на жалба за отмяна пред Общия съд по висящо дело Deutsche Telekom/Комисия (T-207/10). Ако жалбата бъде уважена, Telefónica може да бъде задължено да възстанови помощите, които е получило. От друга страна, констатацията в същото решение, че правилата за амортизация на финансовата репутация представляват неправомерна помощ, ще позволи на трети лица, конкуренти на получателите на помощта, да предявят искиове на национално равнище, за да получат обезщетение за всички претърпени вреди.
- 42 Комисията счита, напротив, че за да бъде жалбоподателят засегнат лично при обстоятелства като разглежданите в настоящия случай, според съдебната практика е необходимо да са изпълнени две условия. На първо място, жалбоподателят трябва да има качеството на действителен получател на индивидуална помощ, отпусната по схема за помощ. На второ място, той трябва да бъде задължен да възстанови съответната помощ или най-малкото да има опасност да бъде задължен да я възстанови. Обратно на твърденията на Telefónica обаче, не било достатъчно да има опасност за жалбоподателя интересите му, в по-общ план, да бъдат

сериозно засегнати. В Решение от 2 февруари 1988 г. по дело *Kwekerij van der Kooy* и др./Комисия (67/85, 68/85 и 70/85, *Recueil*, стр. 219, точка 15), както и в Решение от 7 декември 1993 г. по дело *Federmineraria* и др./Комисия (C-6/92, *Recueil*, стр. I-6357, точки 11—16) Съдът бил отхвърлил тезата, че жалбоподател е лично засегнат поради самия факт, че е получател по схема за помощи.

- 43 В настоящия случай не съществувала изобщо никаква опасност *Telefónica* да трябва да възстанови помощите, които е ползвало, нито дори да смята, че интересите му са сериозно засегнати, тъй като още при приемането на спорното решение било очевидно, че то ще се ползва от принципа на защита на оправданите правни очаквания.

Съображения на Съда

- 44 Следва да се припомни, че *Telefónica* не е адресат на спорното решение и че последното включва, както е видно от точки 34—36 от настоящото решение, мерки за изпълнение.
- 45 Съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС физическо или юридическо лице може да подаде жалба срещу акт, на който не е адресат и който включва мерки за изпълнение, само ако този акт го засяга пряко и лично.
- 46 По отношение на второто от тези две условия, а именно лицето да е засегнато лично от съответния акт, от постоянната съдебна практика е видно, че субектите, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати, само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин както адресата на решението (Решение от 15 юли 1963 г. по дело *Plaumann/Комисия*, 25/62, *Recueil*, стр. 197, 223, Решение по дело *Comitato „Venezia vuole vivere“* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 52, както и Решение по дело *Inuit Tapiriit Kanatami* и др./Парламент и Съвет, посочено по-горе, точка 72).
- 47 Както посочва Общият съд в точка 28 от обжалваното определение, от постоянната съдебна практика е видно също, че възможността да се определи с по-голяма или по-малка точност колко или дори кои са правните субекти, по отношение на които се прилага дадена мярка, не предполага по никакъв начин, че същите трябва да бъдат разглеждани като лично засегнати от тази мярка, ако това прилагане се осъществява по силата на обективно правно или фактическо положение, определено в съответния акт (вж. в този смисъл Решение от 22 ноември 2001 г. по дело *Antillean Rice Mills/Съвет*, C-451/98, *Recueil*, стр. I-8949, точка 52).
- 48 Следва да се приеме, че такъв е случаят с член 1, параграф 1 от спорното решение, чиято отмяна иска *Telefónica* и с оглед на който следователно трябва да се провери процесуалната легитимация на последното. Член 1, параграф 1 се прилага към обективно определени положения и поражда правни последици спрямо категории лица, посочени общо и абстрактно. *Telefónica* следователно не може да твърди, че е индивидуализирано чрез тази разпоредба.
- 49 Единствената последица на член 1, параграф 1 от спорното решение е да попречи някой да се ползва в бъдеще от разглежданата схема. Съгласно постоянната съдебна практика обаче по принцип не е допустима жалба за отмяна, подадена от предприятие срещу решение на Комисията, с което се забранява схема за помощи, ако то е засегнато от решението само поради принадлежността му към съответния сектор и качеството му на потенциален получател по тази схема (вж. Решение от 19 октомври 2000 г. по дело *Италия и Sardegna Lines/Комисия*, C-15/98 и C-105/99, *Recueil*, стр. I-8855, точка 33 и цитираната съдебна практика).

- 50 От това следва, че Общият съд правилно приема в точка 41 от обжалваното определение, че Telefónica не е лично засегнато от член 1, параграф 1 от спорното решение по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС.
- 51 От гореизложеното следва, че второто основание, приведено от Telefónica в подкрепа на жалбата му, също трябва да се отхвърли.

По първото правно основание

Доводи на страните

- 52 Telefónica поддържа, че като е отхвърлил жалбата му като недопустима, Общият съд е нарушил правото му на ефективна съдебна защита, произтичащо от членове 6 и 13 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., както и от член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз.
- 53 Telefónica по-конкретно посочва, че му е невъзможно да постигне упражняване на съдебен контрол по отношение на член 1, параграф 1 от спорното решение чрез възражение, като предизвика спор с данъчната администрация и в него се позове на разглежданата схема, независимо от това, че тя вече не е част от действащото испанско законодателство, с цел компетентната национална юрисдикция да отправи до Съда преюдициално запитване за преценка на валидността на основание член 267, първа алинея, буква б) ДФЕС. Наистина, това налагало то да реши да извърши правонарушение, тоест умишлено да действа в противоречие с действащото законодателство. При все това, ако доброволно наруши правото, то не само ще действа в противоречие с кодексите за поведение, с които се е съгласило, но и ще се изложи на сигурна опасност испанската данъчна администрация да реши да упражни своите правомощия за налагане на санкции въз основа на редица разпоредби от приложимото данъчно законодателство.
- 54 Комисията припомня, че съгласно постоянната практика на Съда посредством разпоредбите на членове 263 ДФЕС и 277 ДФЕС, от една страна, и член 267 ДФЕС, от друга страна, Договорът за функционирането на ЕС е създал завършена система от способности за защита и процедури, чиято цел е да осигурят контрола за законосъобразност на актовете на институциите, като го е поверил на съда на Съюза.
- 55 Освен това следвало да се отхвърли тезата на Telefónica, че Общият съд е трябвало да разгледа условията, при които действително би било възможно да се използва националният съдебен способ за защита. Не било възможно да се приеме тълкуване на уредбата на способите за защита, според което възможността да се подаде пряка жалба за отмяна до съда на Съюза съществува, доколкото след извършено от него конкретно изследване на националните процесуални норми може да се докаже, че те не разрешават на частноправния субект да подаде жалба, която да му позволи да оспори валидността на съответния акт на Съюза. Всъщност такъв режим би изисквал съдилищата на Съюза да разглеждат и тълкуват националното процесуално право, което би било извън тяхната компетентност във връзка с контрола за законосъобразност на актовете на институциите на Съюза. При всички случаи не било възможно частноправният субект да има право на жалба за отмяна пред съд на Съюза, дори ако се окажело, че националните процесуални норми му разрешават да оспори валидността на съответния акт на Съюза само след като е нарушил този акт.

Съображения на Съда

- 56 В самото начало трябва да се припомни, че Съюзът е правов съюз, в който актовете на неговите институции са обект на контрол за съответствие по-специално с Договорите, с общите принципи на правото, както и с основните права (Решение по дело *Inuit Tapiriit Kanatami* и др./Парламент и Съвет, посочено по-горе, точка 91).
- 57 Съдебният контрол за спазването на правния ред на Съюза се осигурява, както следва от член 19, параграф 1 ДЕС, от Съда и юрисдикциите на държавите членки. За тази цел посредством разпоредбите на членове 263 ДФЕС и 277 ДФЕС, от една страна, и член 267 ДФЕС, от друга страна, Договорът за функционирането на ЕС е създавал завършена система от способности за защита и процедури, чиято цел е да осигурят контрола за законосъобразност на актовете на Съюза, като го е поверил на съда на Съюза (Решение по дело *Inuit Tapiriit Kanatami* и др./Парламент и Съвет, посочено по-горе, точки 90 и 92).
- 58 Както следва от точки 34—36 от настоящото решение, спорното решение включва мерки за изпълнение по отношение на Telefónica в съответната държава членка.
- 59 Следователно, дори ако поради предвидените в член 263, четвърта алинея ДФЕС условия за допустимост Telefónica не може да обжалва пряко спорното решение пред съда на Съюза, то може да се позове на недействителността на това решение пред националните юрисдикции и да им даде повод на основание член 267 ДФЕС да се обърнат към Съда с преюдициални въпроси, по-специално като оспори пред тези юрисдикции административния акт, с който му се отказва ползването на амортизация съгласно разглежданата схема.
- 60 От това следва, че първото основание, приведено от Telefónica в подкрепа на жалбата му, трябва да се отхвърли.
- 61 Тъй като нито едно от трите основания, изложени от Telefónica в подкрепа на неговата жалба, не може да бъде уважено, жалбата следва да се отхвърли изцяло.

По съдебните разноски

- 62 По силата на член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, предвижда, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 63 След като Комисията е направила искане за осъждането на Telefónica и последното е загубило делото, то трябва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Осъжда Telefónica SA да плати съдебните разноски.**

Подписи